Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26564
Copyright: Admont, Benediktinerstift

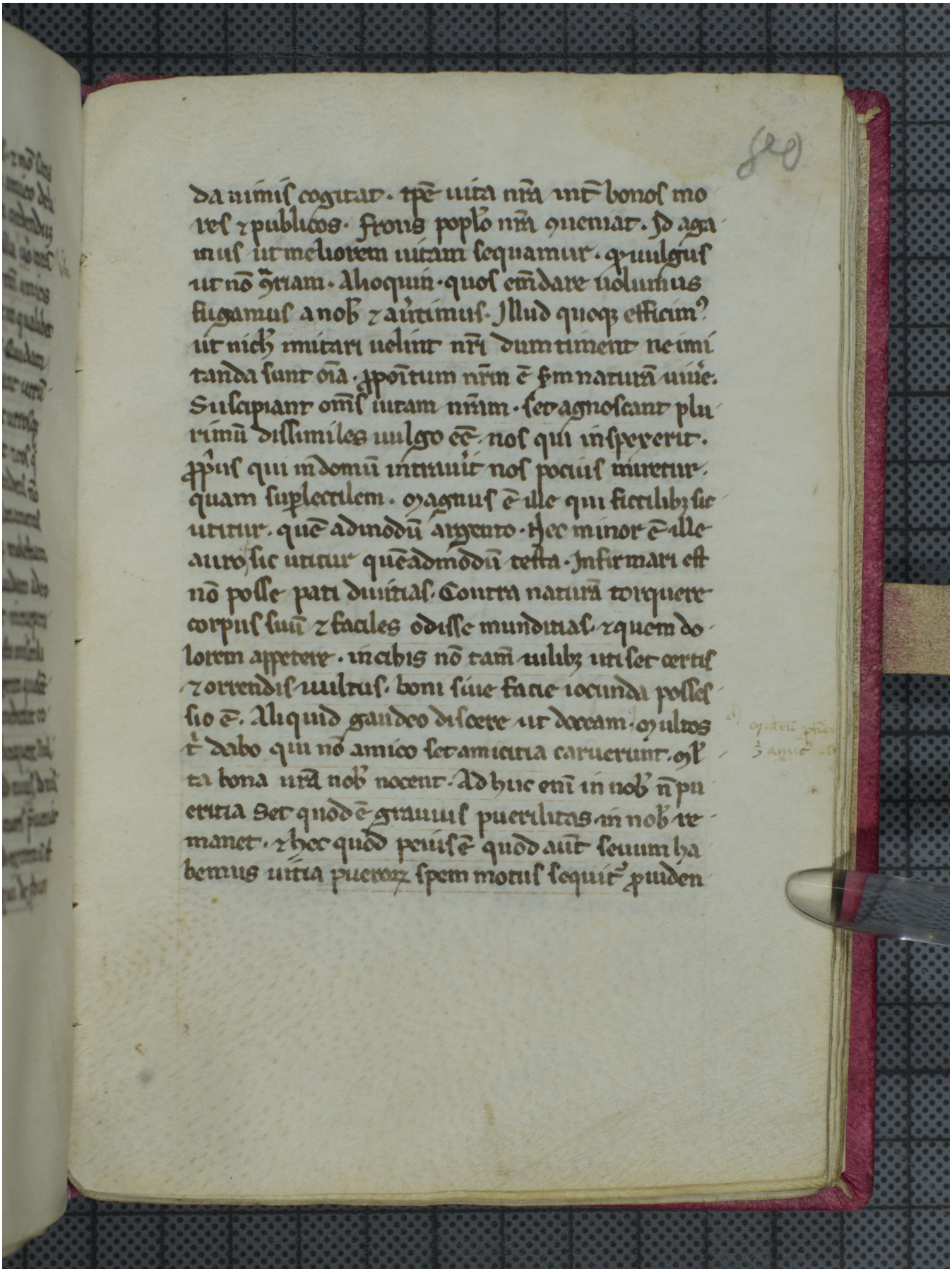

da animis cogitat. tpē uita nra int̄ bonos mo
res rpublicos. frons populo nra queniat. Id agi
mus ut meliorem uitam sequamur. q̄ uulgus
ut nō ḡriam. Alioquin. quos emēdare uolumus
fugamus a nob̄ z auertimus. Illud quoq; efficim⁹
ut nich̄ mutari uelint nri dum timent ne imi
tanda sunt oia. ꝑpōitum nrm ē ꝑm naturā uite.
Sulcapiant omis uitam nrm. sed agnoscant plu
rimū dissimiles uulgo ee. nos qui inspexerit.
ꝑpius qui in domū intruit nos potius mouetur.
quam suplectilem. magnus ē ille qui fictilibz sic
utitur. quē admodū argento. hec minor ē ille
auro sic utitur quē admodū testa. Infirmari est
nō posse pati diuitias. Contra naturā torquere
corpus suū z tales odisse mundicias. z quem do
lorem appetere. in cibis nō tam uilibz uti sed certe
z horrendis uultus. boni sine facie iocunda posses
sio ē. Aliquid gaudeo discere ut doceam. q̄ ultos
t̄ dabo qui nō amico sed amicitia caruerunt. q̄
ta bona uita nob̄ nocent. Adhuc em̄ in nob̄ n̄ pu
eritia sed quod ē grauius pueritias in nob̄ re
manet. z hec quod peius ē quod aut seruum ha
bemus uitia pueroz spem motus sequit̄ puden